

EEN
RITE
VAN
ZWAARDEN

BOEK #7 IN DE TOVENAARSRING

MORGAN RICE

EEN RITE VAN ZWAARDEN

(Boek #7 in de Tvenaarsring)

Morgan Rice

Over Morgan Rice

Morgan Rice is de #1 Bestverkopende auteur van DE VAMPIER DAGBOEKEN, een tienerserie die inmiddels bestaat uit elf boeken; DE SURVIVAL TRILOGIE, een post-apocalyptische actiethriller bestaande uit twee boeken; en de #1 Bestverkopende epische fantasy serie DE TOVENAARSRING, die bestaat uit veertien boeken.

Morgans boeken zijn verkrijgbaar in audio en print edities, en vertalingen van de boeken zijn verkrijgbaar het Duits, Frans, Italiaans, Spaans, Portugees, Japans, Chinees, Zweeds, Nederlands, Turks, Hongaars, Tsjechisch en Slowaaks (met binnenkort meer talen).

Morgan hoort graag van je, dus breng gerust een bezoekje aan www.morganricebooks.com om je in te schrijven voor de nieuwsbrief, een gratis boek te ontvangen, gratis giveaways te ontvangen, de gratis app te downloaden, op de hoogte te blijven van het laatste nieuws, en via Facebook en Twitter in contact te blijven!

Geselecteerde bijvalsbetuigingen voor Morgan Rice

“Een spirituele fantasie vervlochten met elementen van mysterie en intriges. *Een Zoektocht van Helden* gaat om moed en om het realiseren van een levensdoel dat leidt tot groei, volwassenheid, en excellentie... Voor wie op zoek is naar stevige fantasy avonturen, bieden de protagonisten en actie een krachtige serie ontmoetingen die zich richten op Thors evolutie van een dromerig kind tot een jonge man met een kleine overlevingskans... Slechts het begin van wat belooft een epische young adult serie te worden.”

Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

DE TOVENAARSRING heeft alle ingrediënten voor direct succes: samenzweringen, intriges, mysterie, dappere ridders en opbloeiende relaties, compleet met gebroken harten, bedrog en verraad. Het zal je urenlang boeien, en is geschikt voor alle leeftijden. Aanbevolen voor de permanente collectie van alle liefhebbers van fantasy.”

--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Rice’ entertainende epische fantasy [DE TOVENAARSRING] bevat de klassieke eigenschappen van het genre—een sterke setting, geïnspireerd door het oude Schotland en haar geschiedenis, en volop intriges in het hof.”

—*Kirkus Reviews*

“Ik vond het geweldig hoe Morgan Rice Thors personage en de wereld waarin hij leefde heeft opgebouwd. Het landschap en de wezens die er leefden waren zeer goed beschreven... ik heb genoten [van het plot]. Het was kort en krachtig... Er waren precies genoeg minder belangrijke personages, zodat ik niet verward raakte. Er waren avonturen en hartverscheurende momenten, maar de actie die werd beschreven was niet te grotesk. Het boek zou perfect zijn voor tieners... Dit is het begin van een opmerkelijke serie...”

--*San Francisco Book Review*

“In dit met actie gevulde eerste boek uit de epische fantasy serie De Tovenarsring (die op het moment 14 boeken bevat), laat Rice de lezers kennis maken met de 14-jarige Thorgrin “Thor” McLeod, die ervan droomt om zich aan te sluiten bij de Zilveren, de elite ridders die de koning dienen... Rice’ schrijven is solide en de premisse is intrigerend.”

--*Publishers Weekly*

“[EEN ZOEKTOCHT VAN HELDEN] is een boek dat snel en gemakkelijk weg leest. De hoofdstukken eindigen op een manier dat je niet anders kan dan verder lezen, en je legt hem niet zomaar weg. Er zitten wat typfouten in het boek en soms worden er namen door elkaar gehaald, maar dit leidt niet af van het verhaal. Het einde van het boek zorgde ervoor dat ik direct het volgende boek wilde lezen, en dat heb ik dan ook gedaan. Alle negen boeken uit De Tovernaarsring serie kunnen in de Kindle store worden aangeschaft en Een Zoektocht van Helden is gratis! Als je op zoek bent naar iets leuks om te lezen tijdens je vakantie, dan is dit boek zeker geschikt.”

--*FantasyOnline.net*

Boeken door Morgan Rice

THE SORCERER'S RING (DE TOVENAARSRING)

- A QUEST OF HEROES (Book #1)--EEN ZOEKTOCHT VAN HELDEN (Boek #1)
- A MARCH OF KINGS (Book #2)--EEN MARS VAN KONINGEN (Boek #2)
- A FATE OF DRAGONS (Book #3)--EEN LOT VAN DRAKEN (Boek #3)
- A CRY OF HONOR (Book #4)--EEN SCHREEUW VAN EER (Boek #4)
- A VOW OF GLORY (Book #5)--EEN GELOFTE VAN GLORIE (Boek #5)
- A CHARGE OF VALOR (Book #6)--EEN AANVAL VAN MOED (Boek #6)
- A RITE OF SWORDS (Book #7)--EEN RITE VAN ZWAARDEN (Boek #7)
- A GRANT OF ARMS (Book #8)--EEN GIFT VAN WAPENS (Boek #8)
- A SKY OF SPELLS (Book #9)--EEN HEMEL VAN SPREUKEN (Boek #9)
- A SEA OF SHIELDS (Book #10)--EEN ZEE VAN SCHILDEN (Boek #10)
- A REIGN OF STEEL (Book #11)--EEN BEWIND VAN STAAL (Boek #11)
- A LAND OF FIRE (Book #12)--EEN LAND VAN VUUR (Boek #12)
- A RULE OF QUEENS (Book #13)--EEN HEERSCHAPPIJ VAN KONINGINNEN
(Boek #13)
- AN OATH OF BROTHERS (Book #14)--EEN EED VAN BROEDERS (Boek #14)

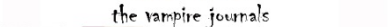
THE SURVIVAL TRILOGY--DE SURVIVAL TRILOGIE

- ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book #1)--ARENA EEN: SLAVERSUNNERS
(Boek #1)
- ARENA TWO (Book #2)--ARENA TWEE (Boek #2)

THE VAMPIRE JOURNALS--DE VAMPIER DAGBOEKEN

- TURNED (Book #1)--VERANDERD (Boek #1)
- LOVED (Book #2)--GELIEFD (Boek #2)
- BETRAYED (Book #3)--VERRADEN (Boek #3)
- DESTINED (Book #4)--VOORBESTEMD (Boek #4)
- DESIRED (Book #5)--VERLANGD (Boek #5)
- BETROTHED (Book #6)--VERLOOFD (Boek #6)
- VOWED (Book #7)--BELOOFD (Boek #7)
- FOUND (Book #8)--GEVONDEN (Boek #8)
- RESURRECTED (Book #9)--HERREZEN (Boek #9)
- CRAVED (Book #10)--BEGEERT (Boek #10)
- FATED (Book #11)--VERDOEMD (Boek #11)

THE SORCERER'S RING





Luister naar DE TOVENAARSRING serie als audioboek!

Copyright © 2013 door Morgan Rice

Alle rechten voorbehouden. Behalve zoals toegestaan onder de V.S. Copyright Act van 1976, mag geen enkel deel van deze publicatie worden gereproduceerd, gedistribueerd of overgedragen worden, in wat voor vorm dan ook, of worden opgeslagen in een database of zoekstelsel, zonder de voorafgaande toestemming van de auteur.

Dit ebook is uitsluitend voor jou persoonlijk bedoeld. Dit ebook mag niet doorverkocht worden of weggegeven worden aan andere mensen. Als je dit boek met iemand anders wil delen, schaf dan alsjeblieft een extra exemplaar aan voor elke ontvanger. Als je dit boek leest en je hebt het niet aangeschaft, of het is niet voor jouw gebruik aangeschaft, geef het dan terug en schaf je eigen exemplaar aan. Bedankt voor het respecteren van het harde werk van deze auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, evenementen en incidenten zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn fictief gebruikt. Enige overeenkomst met echte personen, levend of dood, is geheel toevallig.

Omslagafbeelding copyright justdd, gebruikt onder licentie van Shutterstock.com.

INHOUD

[HOOFDSTUK ÉÉN](#)
[HOOFDSTUK TWEE](#)
[HOOFDSTUK DRIE](#)
[HOOFDSTUK VIER](#)
[HOOFDSTUK VIJF](#)
[HOOFDSTUK ZES](#)
[HOOFDSTUK ZEVEN](#)
[HOOFDSTUK ACHT](#)
[HOOFDSTUK NEGEN](#)
[HOOFDSTUK TIEN](#)
[HOOFDSTUK ELF](#)
[HOOFDSTUK TWAALF](#)
[HOOFDSTUK DERTIEN](#)
[HOOFDSTUK VEERTIEN](#)
[HOOFDSTUK VIJFTIEN](#)
[HOOFDSTUK ZESTIEN](#)
[HOOFDSTUK ZEVENTIEN](#)
[HOOFDSTUK ACHTTIEN](#)
[HOOFDSTUK NEGENTIEN](#)
[HOOFDSTUK TWINTIG](#)
[HOOFDSTUK EENENTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK TWEEËNTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK DRIEËNTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK VIERENTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK VIJFENTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK ZESENTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK ZEVENENTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK ACHTENTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK NEGENENTWINTIG](#)
[HOOFDSTUK DERTIG](#)
[HOOFDSTUK EENENDERTIG](#)
[HOOFDSTUK TWEEËNDERTIG](#)
[HOOFDSTUK DRIEËNDERTIG](#)
[HOOFDSTUK VIERENDERTIG](#)
[HOOFDSTUK VIJFENDERTIG](#)

HOOFDSTUK ZESENDERTIG
HOOFDSTUK ZEVENENDERTIG
HOOFDSTUK ACHTENDERTIG
HOOFDSTUK NEGENENDERTIG
HOOFDSTUK VEERTIG

“Wat is het dat u mij in vertrouwen wilt mededelen?
Als het iets is ten behoeve van het algemeen belang,
Plaats dan eer in één oog, en dood in het andere,
En ik zal beiden onpartijdig aankijken,
Want, en zo helpen mij de goden,
Eer is mij meer lief dan dat ik vrees voor de dood.”

--William Shakespeare
Julius Caesar

HOOFDSTUK ÉÉN

Thorgrin zat op de rug van Mycoples terwijl ze over het uitgestrekte platteland van de Ring naar het zuiden vlogen. Gwendolyn was daar ergens. Thor hield het Zwaard van het Lot stevig vast terwijl hij naar beneden keek. Onder zich zag hij het miljoenenleger van Andronicus, als een plaag van sprinkhanen die de Ring leek te verzwelgen. Hij voelde het Zwaard in zijn hand pulseren en wist dat het hem vertelde om de Ring te beschermen. Om de indringers te verdrijven. Het was bijna alsof het Zwaard hem vertelde wat hij moest doen—en Thor was meer dan bereid om naar het Zwaard te luisteren.

Spoedig zou hij terug vliegen en de indringers laten boeten. Nu het Schild hersteld was, zaten Andronicus en zijn mannen vast; er konden geen versterkingen uit het Rijk meer de Ring in, en Thor zou niet rusten tot hij alle troepen in de Ring had gedood.

Maar het was nu niet de tijd. Hij moest eerst naar zijn ware liefde, de vrouw waar hij naar had verlangd sinds hij de Ring had verlaten: Gwendolyn. Thor verlangde ernaar om haar weer te zien, om haar vast te houden, om te weten dat ze nog leefde. De ring van zijn moeder brandde in zijn shirt, en hij kon nauwelijks wachten om hem aan Gwendolyn te geven, om haar zijn liefde te verklaren, om haar ten huwelijk te vragen. Hij wilde dat ze wist dat er niets was veranderd tussen hen, ongeacht wat er met haar gebeurd was. Hij hield nog net zo veel van haar—meer zelfs—en dat moest ze weten.

Mycoples maakte een diep spinnend geluid, en Thor kon de vibraties door haar schubben heen voelen. Hij voelde dat Mycoples ook Gwendolyn wilde bereiken, voordat haar iets zou overkomen. Mycoples dook door de wolken heen en klapperde met haar enorme vleugels. Ze leek gelukkig hier, in de Ring, met Thor. Hun band werd steeds sterker, en

Thor voelde dat Mycoples al zijn gedachten en wensen deelde. Alsof hij op een extensie van zichzelf zat.

Thors gedachten dwaalden af naar Gwendolyn. De woorden van de voormalige Koningin maalden door zijn hoofd, en hij kon ze niet van zich af zetten, hoe graag hij dat ook wilde. Haar onthulling had hem pijn gedaan, erger dan hij zich had kunnen voorstellen. Andronicus? Zijn vader?

Het was onmogelijk. Een deel van hem hoopte dat het niets meer was dan een wreed psychologisch spelletje van de voormalige Koningin, die hem tenslotte al sinds het begin had gehaat. Misschien was het een leugen, en had ze het hem alleen maar verteld om hem bij haar dochter uit de buurt te houden. Thor wilde dat wanhopig graag geloven.

Maar diep van binnen wist hij dat het waar was. Hoe graag hij ook wilde dat het niet zo was, op het moment dat ze het hem had verteld, had hij geweten dat Andronicus zijn vader was.

De gedachte hing als een nachtmerrie over hem heen. Hij had altijd stiekem gehoopt dat Koning MacGil zijn vader was, en dat Gwen op de één of andere manier niet zijn ware dochter was, zodat ze samen konden zijn. Thor had altijd gehoopt dat op de dag dat hij erachter zou komen wie zijn echte vader was, dat alle puzzelstukjes op zijn plek zouden vallen, dat zijn lotsbestemming duidelijk zou worden.

Erachter komen dat zijn vader geen held was, dat was één ding. Dat kon hij accepteren. Maar het feit dat zijn vader een monster was—de ergste van alle monsters—de man die Thor meer dan wie dan ook dood wilde hebben—het was teveel om te verwerken. Andronicus' bloed stroomde door zijn aderen. Wat betekende dat voor Thor? Betekende dat dat hij ook voorbestemd was om een monster te worden? Betekende dat hij iets slechts in zich had? Was hij voorbestemd om zoals hij te worden? Of was het mogelijk dat hij anders was dan hij, ondanks het feit dat ze hetzelfde bloed deelden? Stroomde het lot door het

bloed? Of maakte elke generatie zijn eigen lot?

Thor vroeg zich ook af wat het betekende voor het Zwaard van het Lot. Als de legende waar was—dat alleen een MacGil het kon hanteren—betekende dat dan dat Thor een MacGil was? En zo ja, hoe kon Andronicus dan zijn vader zijn? Of was Andronicus ook een MacGil?

Het ergste van alles was nog dat Thor geen idee had hoe hij het nieuws aan Gwendolyn moest vertellen. Hoe kon hij haar vertellen dat hij de zoon was van haar grootste vijand? Van de man die haar had aangevallen? Ze zou hem zeker haten. Ze zou Andronicus' gezicht zien, elke keer dat ze Thor zag. En toch, Thor moest het haar vertellen—hij kon dit niet voor haar geheim houden. Zou het hun relatie ruïneren?

Thors bloed kookte van woede. Hij wilde Andronicus hiervoor laten boeten. Terwijl ze vlogen, keek Thor naar beneden. Hij wist dat Andronicus daar ergens was. Spoedig zou hij hem ontmoeten. Hij zou hem vinden. Hem confronteren. En dan zou hij hem doden.

Maar eerst moest hij Gwendolyn vinden. Terwijl ze over het Zuidelijke Bos vlogen, voelde Thor dat hij in de buurt kwam. Hij kreeg het gevoel dat haar iets afschuwelijks stond te overkomen.

Hij spoorde Mycoples aan om sneller te gaan, en voelde dat elk moment haar laatste zou kunnen zijn.

HOOFDSTUK TWEE

Gwendolyn stond alleen op de bovenste borstweringen van de Toren van Vluchtelingen, gekleed in de zwarte gewaden die de nonnen haar hadden gegeven. Het voelde alsof ze er al een eeuwigheid was. Ze was in stilte begroet. Eén non, haar gids, had slechts eenmaal gesproken om haar de regels uit te leggen: er mocht niet gesproken worden, en men mocht niet met elkaar communiceren. Elke vrouw hier leefde in haar eigen universum. Elke vrouw wilde met rust gelaten worden. Dit was een toren voor vluchtelingen, een plek voor wie wilde helen. Gwendolyn zou hier veilig zijn voor alle gevaren in de wereld. Maar ook alleen. Compleet alleen.

Gwendolyn begreep het allemaal maar al te goed. Zij wilde ook met rust gelaten worden.

Nu stond ze boven in de toren, uitkijkend over boomtoppen van het Zuidelijke Bos van de Ring, en ze voelde zich eenzamer dan ooit. Ze wist dat ze sterk moest zijn, dat ze een vechter was. De dochter van een Koning, en de vrouw—nou ja, *bijna* de vrouw—van een grote krijger.

Maar Gwendolyn moest toegeven dat hoewel ze er naar verlangde om sterk te zijn, haar hart en geest nog steeds open wonden hadden. Ze miste Thor verschrikkelijk en vreesde dat hij nooit meer naar haar terug zou keren. En zelfs als hij wel terug zou keren, vreesde ze dat hij niet meer bij haar zou willen zijn zodra hij erachter zou komen wat er met haar was gebeurd.

Gwen voelde zich verdoofd bij de gedachte dat Silesia verwoest was, dat Andronicus had gewonnen, en dat iedereen waar ze om gaf waarschijnlijk al gevangen of gedood was. Andronicus was overal. Hij had de Ring volledig in zijn macht en er was nergens meer een veilige plek. Gwen voelde zich hopeloos en uitgeput; veel te uitgeput voor iemand van haar leeftijd. Bovenal had ze het

gevoel dat ze iedereen had teleurgesteld; het voelde alsof ze al teveel levens had geleid, en ze wilde niet meer.

Gwendolyn deed een stap naar voren, naar de rand van de borstweringen, voorbij waar ze eigenlijk zou moeten staan. Ze strekte langzaam haar armen uit. Ze voelde een koude windvlaag die haar bijna uit balans bracht. Ze keek naar beneden, naar de diepe afgrond.

Gwendolyn keek omhoog naar de lucht en dacht aan Argon. Ze vroeg zich af waar hij was. Zat hij gevangen in zijn eigen universum, vanwege haar? Ze zou er alles voor over hebben om hem nu te zien, om nog één keer zijn wijze woorden te horen. Misschien zou dat haar redden, en haar van gedachten doen veranderen.

Maar hij was weg. Ook hij had een prijs betaald, en hij kon niet terug.

Gwen sloot haar ogen en dacht aan Thor. Als hij nu hier was, zou dat alles kunnen veranderen. Als er nog maar één persoon leefde die oprecht van haar hield, dat zou dat haar een reden geven om te blijven leven. Ze tuurde naar de horizon, naar de snel bewegende wolken. Even dacht ze dat ze vaag, in de verte, het gebrul van een draak hoorde. Maar het was zo ver weg, zo zacht, ze moest het zich ingebeeld hebben. Het waren slechts haar gedachten die haar voor de gek hielden. Ze wist dat er geen draken waren in de Ring. Net zoals dat ze wist dat Thor ver weg was, voor altijd verdwaald in het Rijk, ergens op een plek waarvan hij nooit terug zou keren.

De tranen rolden over Gwens wangen terwijl ze aan hem dacht, aan het leven dat ze gehad zouden kunnen hebben. Hoe dichtbij het ooit was geweest. Ze dacht aan zijn gezicht, aan het geluid van zijn stem, aan zijn lach. Ze had zo zeker geweten dat ze onafscheidelijk waren, dat er nooit iets tussen hen zou kunnen komen.

“THOR!” schreeuwde Gwendolyn. Ze wenste met alles dat ze had dat hij naar haar terug zou keren.

Maar haar schreeuw werd meegevoerd door de wind en

vervaagde. Thor was er niet meer.

Gwendolyn reikte naar het amulet dat Thor haar had gegeven, het amulet dat haar leven had gered. Ze wist dat haar enige kans verbruikt was. Nu waren er geen kansen meer.

Gwendolyn keek weer over de rand en zag haar vaders gezicht. Hij was omgeven door wit licht en lachte naar haar.

Ze leunde naar voren en liet één voet over de rand hangen. Ze sloot haar ogen en voelde de wind op haar huid. Daar hing ze, tussen twee werelden, tussen de levenden en de doden. Ze was nu nog in balans, maar ze wist dat de volgende windvlaag voor haar zou beslissen in welke richting ze zou gaan.

Thor, dacht ze. Vergeef me.

HOOFDSTUK DRIE

Kendrick reed voor het uitgestrekte en steeds groter wordende leger van MacGils, Silesianen en bevrijde boeren uit de Ring terwijl ze door de stadspoorten van Silesia barstten, de open weg op, richting het oosten, richting Andronicus' leger. Naast hem reden Srog, Brom, Atme en Godfrey, en achter hen Reece, O'Connor, Conven, Elden, en Indra. Ze reden langs de verkoolde lichamen van duizenden soldaten van het Rijk, zwart en verstijfd door de adem van de draak; anderen waren gedood door het Zwaard van het Lot. Thor had golven van verwoesting losgelaten, als een eenmansleger. Kendrick bekeek vol verwondering de schade die hij had aangericht, verbijsterd over de omvang van Thors verwoesting, de kracht van Mycoples en het Zwaard van het Lot.

Kendrick verwonderde zich ook over de wending van gebeurtenissen. Slechts enkele dagen geleden waren ze allemaal gevangen geweest, gedwongen om hun nederlaag te accepteren; Thor was nog in het Rijk geweest, het Zwaard van het Lot niets meer dan een verloren droom, en ze hadden nauwelijks nog hoop gehad op hun terugkeer. Kendrick en de anderen waren gekruisigd, niet ver van de dood, en het had geleken alsof alles verloren was.

Maar nu reden ze als vrije mannen, als soldaten en ridders, aangemoedigd door Thors terugkeer. Het tij was gekeerd. Mycoples was een godsgeschenk geweest, een golf van verwoesting die uit de hemel was gekomen; Silesia was weer een vrije stad, en het platteland van de Ring was niet langer vergeven van soldaten van het Rijk, maar slechts met hun levenloze lichamen. De weg naar het oosten was bezaaid met lijken, zover het oog reikte.

Hoe bemoedigend dit alles ook was, Kendrick wist dat er aan de andere kant van de Hooglanden een half miljoen van Andronicus' mannen op hen wachtten. Ze hadden hen

tijdelijk terug weten te drijven, maar ze hadden hen nog niet verslagen. En Kendrick en de anderen waren niet van plan om in Silesia af te wachten tot Andronicus' leger zou hergroeperen en weer zou aanvallen—en ze wilden hen ook geen kans geven om te ontsnappen en zich terug te trekken naar het Rijk. Het Schild was weer ingeschakeld, en ondanks het feit dat Kendrick en de anderen nog steeds in de minderheid waren, hadden ze nu in elk geval een kans. Nu was Andronicus' leger op de vlucht, en Kendrick en de anderen waren vastberaden om de sliert aan overwinningen die Thor was begonnen voort te zetten.

Kendrick wierp een blik over zijn schouder naar de duizenden soldaten en vrije mannen die achter hem reden en zag de vastberadenheid op hun gezichten. Ze hadden allemaal geproefd van slavernij, van onderwerping, en nu kon hij zien hoe zeer ze het waardeerden om weer vrij te zijn. Niet alleen voor zichzelf, maar voor hun vrouwen en families. Ze waren allemaal verbitterd, vastberaden om Andronicus te laten boeten en ervoor te zorgen dat hij niet nog een keer zou aanvallen. Dit was een leger van mannen die bereid waren om tot de dood te vechten. Ze hadden steeds meer mannen bevrijd en absorbeerden een steeds groter groeiend leger.

Kendrick zelf was nog steeds herstellende van zijn tijd aan het kruis. Zijn lichaam was niet zo sterk als voorheen, en hij was zich nog steeds bewust van de pijn in zijn polsen en enkels, waar de ruwe touwen in zijn huid hadden gesneden. Hij keek naar Srog en Brom en Atme, en zag dat ook zij niet zo sterk waren als ze ooit waren geweest. De kruisiging had van hen allemaal zijn tol geëist. Toch reden ze trots. Er ging niets boven een kans om te vechten voor wraak om je verwondingen even te vergeten.

Kendrick was dolblij dat zijn jongere broer Reece en de andere broeders van de Krijgsmacht waren teruggekeerd van hun missie, en weer aan zijn zijde reden. De afslachting van de Krijgsmacht in Silesia had hem verscheurd, en hun

terugkeer bood hem troost. Hij was altijd al close geweest met Reece, en erg beschermend geweest. Hij had de rol van een tweede vader op zich genomen gedurende de tijden dat Koning MacGil het te druk had gehad. Op een bepaalde manier had het feit dat Kendrick Reece zijn halfbroer was hen alleen maar dichter tot elkaar gebracht; er was geen druk om close te zijn, ze waren naar elkaar toe gegroeid omdat ze daarvoor hadden gekozen. Kendrick was nooit zo close geweest met zijn andere jongere broers—Godfrey had zijn tijd in de taverne doorgebracht, en Gareth—wel, Gareth was Gareth. Reece was de enige van zijn broers geweest die de strijd had omarmd, die het leven wilde dat Kendrick had gekozen. Kendrick was trots op hem.

In het verleden was Kendrick altijd erg beschermend geweest als hij samen met Reece reed; maar sinds zijn terugkeer kon Kendrick zien dat Reece zelf een ware, geharde krijger was geworden. Hij voelde niet langer de noodzaak om hem in de gaten te houden. Hij vroeg zich af wat voor gevaren Reece in het Rijk moest hebben doorstaan om hem te transformeren in de geharde en vaardige krijger die hij nu was. Hij keek er naar uit om zijn verhalen aan te horen.

Kendrick was dolblij dat ook Thor weer terug was, en niet alleen omdat Thor hem had bevrijd, maar ook omdat hij Thor ontzettend graag mocht en hem respecteerde. Hij gaf om hem als een broer. Het beeld van Thors terugkeer met het Zwaard bleef door Kendricks hoofd malen. Hij kon het nog steeds niet bevatten. Het was iets waarvan hij nooit had gedacht dat hij het zou mogen aanschouwen; hij had nooit verwacht ook maar *iemand* het Zwaard van het Lot te zien optillen, laat staan Thor, zijn eigen schildknaap, een kleine, nederige jongen uit een boerendorpje aan de rand van de Ring. Een buitenstaander. En hij was niet eens een MacGil.

Of wel?

Kendrick vroeg het zich af. Hij bleef denken aan de legende: alleen een MacGil kon het Zwaard hanteren. Diep van binnen moest Kendrick toegeven dat hij altijd had gehoopt dat hij zelf degene zou zijn om het Zwaard op te tillen. Hij had gehoopt dat het de ultieme stempel op zijn rechtmatigheid als een ware MacGil zou zijn, als de eerstgeboren zoon. Hij had altijd gedroomd dat op de één of andere manier, op een dag, de omstandigheden hem de kans zouden bieden om het te proberen.

Maar die kans was hem nooit gegund, en hij misgunde het Thor niet. Kendrick was niet hebzuchtig; integendeel, hij bewonderde Thor. Hij begreep het alleen niet. Klopte de legende niet? Of was Thor een MacGil? Hoe kon dat? Tenzij Thor ook een zoon van MacGil was. Zijn vader had erom bekend gestaan buiten zijn huwelijk met vele vrouwen te hebben geslapen—hij zelf was daar het levende bewijs van.

Was dat soms de reden dat Thor zo snel Silesia was ontvlucht, nadat hij met zijn moeder had gesproken? Waar hadden ze het precies over gehad? Zijn moeder wilde er niets over loslaten. Het was de eerste keer dat zijn moeder iets voor hem geheim hield. Waarom uitgerekend nu? Wat was het geheim dat ze achterhield? Wat kon ze hebben gezegd dat ervoor had gezorgd dat Thor was weggerend, zonder een woord tegen hen te zeggen?

Het deed Kendrick denken aan zijn eigen vader, aan zijn eigen afkomst. Hoe graag hij ook wilde dat het anders was, hij brandde bij het idee dat hij onrechtmatig was, en voor de miljoenste keer vroeg hij zich af wie zijn ware moeder was. Hij had gedurende zijn leven verschillende geruchten gehoord over de vrouwen waar zijn vader mee had geslapen, maar hij had het nooit zeker geweten. Als de rust in de Ring weer was teruggekeerd—als die ooit zou terugkeren—zou Kendrick erachter komen wie zijn moeder was, nam hij zich voor. Hij zou haar confronteren. Hij zou haar vragen waarom ze hem had laten gaan, waarom ze nooit een deel van zijn leven was geweest. Hoe ze zijn

vader had ontmoet. Hij wilde haar gewoon ontmoeten, haar gezicht zien; om te zien of hij op haar leek; en zodat ze hem kon vertellen dat hij wel rechtmatig was, net zo rechtmatig als iedereen.

Kendrick was blij dat Thor was vertrokken om Gwendolyn op te halen, maar een deel van hem wenste ook dat hij was gebleven. Ze waren zwaar in de minderheid en zouden het straks moeten opnemen tegen tienduizenden mannen van Andronicus. Kendrick wist dat ze Thor en Mycloples nu goed hadden kunnen gebruiken.

Maar Kendrick was een geboren en getogen krijger, en hij was niet iemand die anderen zijn strijd voor hem liet uitvechten. Hij deed wat zijn instinct hem vertelde dat hij moest doen: te paard gaan en zoveel mogelijk troepen van het Rijk uitschakelen, met zijn eigen mannen. Hij had geen speciale wapens zoals Mycoples of het Zwaard van het Lot, maar hij had zijn eigen twee handen, dezelfde handen die hij al had gebruikt sinds hij een kleine jongen was. En dat was altijd genoeg geweest.

Ze reden een heuvel op en toen ze de top bereikten, zag Kendrick aan de horizon een kleine MacGil stad liggen: Lucia. Het was de eerste stad ten oosten van Silesia. De weg was bezaaid met lijken van het Rijk, en het was duidelijk te zien dat Thors golf van verwoesting hier was geëindigd. In de verte kon Kendrick zien hoe een bataljon van Andronicus' leger naar het oosten reed. Hij veronderstelde dat ze terugkeerden naar Andronicus' kamp, aan de andere kant van de Hooglanden. Het grootste deel trok zich terug—maar ze hadden een divisie achtergelaten om Lucia te behouden. Er waren enkele duizenden van Andronicus' mannen in de stad gestationeerd. Kendrick zag ook de inwoners van de stad, door de soldaten tot slaven gemaakt.

Kendrick herinnerde zich wat er met hen in Silesia was gebeurd, hoe ze waren behandeld, en hij verlangde naar wraak.

“AANVALLEN!” schreeuwde Kendrick.

Hij hief zijn zwaard hoog en achter hem rees het geschreeuw van duizenden soldaten op.

Kendrick spoorde zijn paard aan en als één galoppeerden ze van de heuvel, recht op Lucia af.

De twee legers bereidden zich voor op de confrontatie, en hoewel ze met gelijke aantallen waren, was er een groot verschil tussen hen. Deze achtergebleven divisie van Andronicus' leger bestond uit indringers, terwijl Kendrick en zijn mannen bereid waren hun leven te geven om hun thuisland te beschermen.

Kendricks strijdkreet rees op terwijl ze op de poorten van Lucia af stormden. Ze verschenen zo snel dat enkele soldaten van het Rijk, die op wacht stonden, elkaar verward aankeken. Ze hadden duidelijk geen aanval verwacht. De soldaten van het Rijk draaiden zich om, renden door de poorten en begonnen verwoed aan de zwengels te draaien om het valhek omlaag te doen.

Maar ze waren niet snel genoeg. Een aantal van Kendricks boogschutters vuurden en doodden hen. Hun pijlen landden in hun borsten en ruggen. Kendrick wierp een speer, en Reece, die naast hem reed, volgde zijn voorbeeld. Kendrick raakte zijn doelwit—een grote krijger die op het punt stond een pijl af te vuren—en was onder de indruk toen hij zag dat Reece moeiteloos zijn doelwit raakte en zijn speer zich door het hart van een soldaat boorde. De poorten bleven open, en Kendricks mannen aarzelden geen seconde. Met een enorme strijdkreet galoppeerden ze onder het valhek door, recht op het hart van de stad af.

Het gekletter van metaal rees op terwijl Kendrick en de anderen hun zwaarden en bijlen en speren en hellebaarden tevoorschijn haalden en op de duizenden soldaten van het Rijk afreden. Kendrick bereikte hen als eerste. Hij hief zijn schild en blokkeerde een aanval, terwijl hij uithaalde met zijn zwaard en twee soldaten tegelijk doodde. Zonder te aarzelen draaide hij om zijn as en blokkeerde een zwaard,

om vervolgens het zijne in de buik van een soldaat van het Rijk te steken. Terwijl de man stierf, dacht Kendrick aan wraak; hij dacht aan Gwendolyn, aan zijn mensen, aan alle mensen in de Ring die hadden geleden.

Reece, die naast hem reed, haalde uit met zijn strijdknobs en raakte een soldaat tegen de zijkant van zijn hoofd, waardoor hij van zijn paard viel. Toen hief hij zijn schild en blokkeerde hij een zijdelingse aanval. Hij zwaaide zijn strijdknobs rond en schakelde ook die aanvaller uit. Elden, naast hem, galoppeerde naar voren en bracht zijn bijl neer op een soldaat die op Reece afkwam. Hij hakte in zijn borst, recht door zijn schild heen.

O'Connor vuurde met een dodelijke precisie zijn pijlen af, zelfs op korte afstand. Ondertussen wierp Conven zich in de strijd. Hij vocht roekeloos, en nam niet eens de moeite om zijn schild te gebruiken. Hij vocht met twee zwaarden en ging recht op de massa soldaten van het Rijk af, alsof hij wilde sterven. Maar wonder boven wonder stierf hij niet. Hij schakelde links en rechts soldaten uit.

Indra lag niet ver achter hen. Ze was onbevreesd, moediger zelfs dan de meeste mannen. Ze gebruikte haar dolk en haar sluwheid, en werkte zich als een vis door de rangen heen terwijl ze soldaten van het Rijk in hun keel stak. Ze dacht aan haar thuisland, aan hoe haar mensen hadden geleden onder de toorn van het Rijk.

Een soldaat van het Rijk haalde met zijn bijl uit naar Kendricks hoofd voor hij hem kon ontwijken; maar Kendrick hoorde een luid gekletter boven zijn hoofd en keek op naar zijn vriend Atme, die de aanval met zijn schild blokkeerde. Atme stak zijn korte speer in de maag van de aanvaller. Kendrick wist dat hij voor de zoveelste keer zijn leven had gered.

Terwijl een andere soldaat met een boog en pijl recht op Atme afkwam, reed Kendrick naar voren en sloeg hij met zijn zwaard de boog uit de handen van de soldaat, waardoor de pijl doelloos over Atme's hoofd heen zeilde.

Kendrick raakte de soldaat op de brug van zijn neus met het heft van zijn zwaard, waardoor de man van zijn paard viel en vrijwel meteen werd vertrapt. Nu stonden ze quitte.

En zo ging de strijd verder. Er vielen aan beide kanten mannen, maar het Rijk had de meeste slachtoffers. Kendricks mannen waren bezeten van woede en drongen steeds verder de stad binnen. Uiteindelijk vonden ze hun momentum en spoelden ze als een enorme golf door de stad. De mannen van het Rijk waren sterke krijgers, maar ze waren het niet gewend om zich te hoeven verdedigen; meestal waren zij degenen die aanvielen. Ze waren overrompeld. Al spoedig waren ze niet meer in staat om Kendricks leger tegen te houden. Ze werden teruggedreven en er vielen steeds meer mannen aan hun kant.

Na bijna een uur lang intens gevochten te hebben, trok het Rijk zich terug. Iemand aan hun kant blies op een hoorn, en ze begonnen zich om te draaien en gingen ervandoor, in een poging de stad te verlaten.

Kendrick en zijn mannen achtervolgden hen door de stad, de achterste poorten door.

De overgebleven troepen van het bataljon van het Rijk, nog enkele honderden mannen sterk, reden voor hun leven in een georganiseerde chaos. De bevrijde gevangenen in Lucia juichten. Kendricks mannen sneden hun touwen door en bevrijdden hen. De gevangenen verspilden geen tijd. Ze stripten de lichamen van hun wapens en renden naar de paarden van de gevallen soldaten van het Rijk, om ze te bestijgen en zich bij Kendricks mannen te voegen.

Kendricks leger was nu twee keer zo groot als bij hun aankomst in Lucia, en ze zetten de achtervolging in. O'Connor en de andere boogschutters slaagden er in om er een paar uit te schakelen, en hier en daar vielen wat soldaten van hun paard.

De achtervolging ging door, en net toen Kendrick zich begon af te vragen waar de soldaten van het Rijk heen vluchtten, bereikten ze de top van een heuvel. Beneden